

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/24/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3515010411
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3515010411.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Romana Hargaša v trestnej veci proti obžalovanému Z. K., pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. a iné, prejednal na verejnom zasadnutí dňa 05. septembra 2018 odvolanie obžalovaného Z. K. proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 06.12.2017, sp.zn. 2T/141/2015, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného Z. K. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 06.12.2017, sp.zn. 2T/141/2015 bol obžalovaný Z. K. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na skutkovom základe, že v presne nezistený deň začiatkom mesiaca január 2015 v čase asi o 22,00 hodine v K. R. na ul. O.. M. R. N. pri bytovom dome č. XX pristúpil k tam zaparkovanému vozidlu zn. Škoda Fabia, modrej farby, evidenčné číslo: K rok výroby 2002, ktorého vlastníkom bol poškodený F. M., a v ktorom vozidle sedeli Q. S. na sedadle vodiča, S. C. na mieste spolujazdca, N. S. a F. M. sedeli vo vozidle vzadu, pričom pravou rukou, na ktorej mal kovový boxer udel do zadného skla vozidla, ktoré sa takto rozbilo, pričom kričal slovami: „čo máte s mojím psom“, následne prechádzal od zadnej strany auta popri ľavej strane auta dopredu, rozbil rukou s boxerom zadné bočné okno na aute, následne rozbil okno na strane vodiča, kde sedel Q. S., tam zo spínacej skrinky vytrhol kľúče od vozidla, potom prešiel k čelnému sklu a začal do neho udierať kovovým boxerom, ktoré po niekoľkých úderoch popraskalo, potom prešiel k pravej strane auta, kde rukou, na ktorej mal boxer rozbil zadné bočné okno, ako prešiel k prednej strane auta k miestu spolujazdca, na ktorom sedel S. C., kde bolo stiahnuté okno sa pokúsil zobrať z ruky S. C. mobilný telefón, pričom vykrikoval slovami, že ak privolá policajtov, ich „pozabíja“ a tohto udel ľavou rukou do oblasti tváre a následne z miesta odišiel preč, čím poškodenému F. M. spôsobil škodu na osobnom motorovom vozidle zn. Škoda Fabia vo výške 420 eur.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný odsúdený podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Tr. zák., § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov nepodmienečne, pre výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne okresný súd podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému F. M. škodu vo výške 420 €.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní okresného súdu ho napadol odvolaním obžalovaný pre nesprávnosť výroku o vine, treste aj náhrade škody. V písomných dôvodoch odvolania, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že obžalovaný sa nestotožňuje s napadnutým rozsudkom a ani jeho odôvodnením. Podľa jeho názoru súd nesprávne vyhodnotil všetky dostupné dôkazy, najmä výpovede poškodeného a svedkov a bez bližšej úvahy o logickosti ich tvrdení odmietol obranu obžalovaného ako nedôvodnú a

nepreukázanú. Obžalovaný po celý čas trestného konania vypovedal jednotne a po celý čas odmietal svoju vinu a zodpovednosť za skutok kladený mu za vinu. Jeho jediným vysvetlením bolo, že v danom čase sa na mieste skutku nenachádzal. To, že si nevie spomenúť, kde sa v tom čase nachádzal, nie je možné vyhodnocovať ako dôkaz v jeho neprospech, pretože je logické a pochopiteľné, že vzhľadom na tak značný odstup času si toto pamätať nemusí a nie je možné od neho takúto pamäťovú schopnosť očakávať. K prvotnému stotožneniu obžalovaného ako páchatela skutku oznámeného poškodeným a jeho kamarátmi bolo založené na informácii od neznámej osoby, ktorá ako náhodný okoloidúci až nejaký čas po skutku prišla na miesto skutku a poškodenému a jeho kamarátom povedala, že by to mohol byť menovite obžalovaný, lebo ten má takého psa. Nestotožnená osoba však nebola svedkom skutku a ani jeho žiadnych sprievodných okolností a na mieste skutku sa náhodne ocitla až vtedy, keď už sa nič nedialo. Páchatel skutku bol už dávno preč aj so svojim psom. Pokiaľ ide o ďalší dôkaz, ktorý je vyhodnocovaný v neprospech obžalovaného a na základe ktorého bol ako páchatel stotožnený obžalovaný (rekognícia, resp. jednotlivé rekognície), je treba si uvedomiť, že dve rekognície, ktoré stotožnili obžalovaného boli vykonané pred vznesením obvinenia a bez účasti obhajcu, teda neboli vykonané procesne perfektným spôsobom tak, aby bolo zachované právo obžalovaného na obhajobu. Tieto rekognície neboli po vznesení obvinenia zopakované, čo považuje za ich vážny procesný nedostatok, ktorý ich stavia na úroveň nulitého, nepoužiteľného dôkazu, respektíve dôkazu bez výpovednej hodnoty. Uvedené rekognície ako také nepredstavujú v danom kontexte tejto trestnej veci neodkladný a neopakovateľný úkon, preto bolo potrebné ich vykonať procesne správnym spôsobom s možnosťou obhajoby dohliadať nad priebehom ich vykonania a s možnosťou obhajoby zasiahnuť do ich vykonania v prípade náznakov v porušovaní práva na obhajobu. Skutočnosť, že rekognície pred vznesením obvinenia bolo potrebné zopakovať po vznesení obvinenia vyplýva nepriamo aj z výsledku ďalších dvoch rekognícií s osobami, ktoré sa rekognícii pred vznesením obvinenia nezúčastnili. Tieto rekognície, ktoré boli vykonané pri zachovaní práva na obhajobu už nedopadli tak jednoznačne ako tie dve predchádzajúce, vykonané bez zachovaného práva na obhajobu. Z týchto rekognícií iba jedna osoba stotožnila obžalovaného, pričom druhá osoba ho ani v jednom prípade nestotožnila. Podľa názoru obžalovaného je podstatné a rozhodujúce, že osoba, ktorá v rekognícii obžalovaného nestotožnila, je osoba, ktorá s páchatelom skutku prišla do najužšieho kontaktu. Touto osobou bol vodič poškodeného motorového vozidla, ktorý sa s páchatelom obrazne povedané naťahoval o kľúče od vozidla, pretože páchatel sa mu ich snažil vytriahnuť zo spínacej skrinky zapalovania vozidla kde boli zasunuté. Pokiaľ teda táto osoba, obžalovaného ani raz nestotožnila, je to vážne spochybnenie jeho osoby ako páchatela skutku, ktoré treba zobrať do úvahy. Ďalej obžalovaný uviedol, že v poškodenom motorovom vozidle sa v čase skutku nachádzali štyri osoby. Samosudkyňa mala možnosť na hlavnom pojednávaní osobne všetky uvedené osoby vypočuť a vnímať aj ich fyzické dispozície. U každého z nich ide o dospelého muža, fyzicky na prvý pohľad zdatného. Je preto nelogické predpokladať, že títo štyria dospelí a zdatní muži si nechajú doslova porozbijať všetky okná na vozidle, v ktorom sedia, a to jednou cudzou osobou bez toho, že by do konania tejto osoby čo i len minimálne zasiahli. Obhajca obžalovaného má za to, že je vysoko pravdepodobné, že k poškodeniu vozidla došlo iným spôsobom ako spôsobom, ktorý je predmetom tohto trestného konania a konaním inej osoby ako je obvinený. V kontexte týchto úvah a skutočností je potrebné aj zohľadniť osobu obžalovaného a jeho trestnoprávnu minulosť v jeho prospech. Obžalovaný bol síce v minulosti trestnoprávne postihovaný, avšak za trestnú činnosť úplne iného charakteru. Páchanie násilnej trestnej činnosti obžalovanému nie je vlastné. Z tohto dôvodu by mala byť táto skutočnosť zohľadnená pri samotnom výroku o treste, kedy pri prípadnom uznaní viny obžalovaného bolo možné uložiť mu niektorý z alternatívnych druhov trestu, ktorého výkon by nebol spojený s obmedzením osobnej slobody obžalovaného. Obžalovaný Z. K. z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v napadnutom rozsahu a obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

K odvolaniu obžalovaného Z. K. sa písomne vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Vám (ďalej len „prokurátor“). Prokurátor vo svojom vyjadrení poukázal na to, že na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní má vinu obžalovaného za preukázanú v rozsahu nevyhnutnom na zákonné rozhodnutie. Obrana obžalovaného nebola podporená žiadnym vykonaným dôkazom. K námietke o vykonaných dvoch rekogníciách pred vznesením obvinenia prokurátor uviedol, že obžalovaného usvedčuje jedna rekognícia vykonaná po vznesení obvinenia. Obžalovaný Z. K. bol zo spáchania žalovaného skutku priamo usvedčovaný výpoveďou svedka poškodeného F. M., ako aj výpoveďami svedkov Q. S., S. C., Z. M. a N. S.. Obrana obžalovaného bola týmito svedeckými výpoveďami vyvrátená. Vinu obžalovaného potvrdzujú aj vykonané rekognície, kde traja svedkovia spoznali v osobe obžalovaného Z. K.. Aj keď dve rekognície boli vykonané pred vznesením obvinenia.

Nevznikol dôvod spochybňovať svedecké výpovede poškodeného F. M., ako aj ostatných štyroch svedkov, ktorí takmer zhodne popisali spáchanie skutku uvedeného v skutkovej vete obžalovaným. Výpovede svedkov spolu s vykonanou rekogníciou, zabezpečenou fotodokumentáciou poškodeného vozidla spolu s ostatnými listinnými dôkazmi vytvárajú ucelenú reťaz, ktorá usvedčuje obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku. Obžalovaný uviedol, že svedkov nepozná, na hlavnom pojednávaní ich vidí prvýkrát v živote, psa by nikdy nepustil bez vodítka, pričom sám obžalovaný nevedel uviesť, kde sa v čase spáchania skutku nachádzal. Svedkovia podrobne a zhodne opísali osobu útočníka - obžalovaného, ako aj jeho psa, pričom z výpovede svedka N. S. z prípravného konania, ako aj z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní bolo zrejmé, že sa jedná o psa obžalovaného menom Argo, ktorý má ostnatý obojok a popis psa sa zhodoval so všetkými výpoveďami svedkov. K tvrdeniu obžalovaného, že je nelogické predpokladať, že títo štyria dospelí a zdatní muži si nechajú doslova porozbíjať všetky okná na vozidle, v ktorom sedia, a to jednou cudzou osobou bez toho, že by do konania tejto osoby čo i len minimálne zasiahli, je potrebné uviesť, že psa plemena staford, ktorý ohrozoval tieto osoby spolu s poškodeným sa mohli tieto osoby dôvodne obávať, nakoľko ide o tzv. bojové plemeno, pričom bolo preukázané, že tento na nich aj útočil. Prokurátor ďalej uviedol, že obžalovaný sa žalovaných úmyselných trestných činov dopustil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, teda má za to, že okresný súd správne a zákonne obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v zmysle § 49 ods. 2 Tr. zák., na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, keďže pred spáchaním predmetného trestného činu v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Rovnako správne okresný súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému F. M. škodu vo výške 320 Eur, nakoľko si poškodený nárok na náhradu škody riadne a včas uplatnil a výšku škody súd ustálil v zmysle oboznámeného odborného vyjadrenia. Prokurátor z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

K vyjadreniu prokurátora sa obžalovaný a ani jeho obhajca do konania nariadeného verejného zasadnutia krajského súdu, písomne bližšie nevyjadrili.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle petitu odvolania obžalovaného a obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného Z. K. podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku, podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí dňa 05. septembra 2018 na podklade podaného odvolania obžalovaného, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného Z. K. nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku, odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel o výpoveď obžalovaného Z. K., o výpoveď svedka F. M., ktorý má v konaní i procesné postavenie poškodeného, o výpovede svedkov Q. S., S. C., Z. M., N. S., ako aj o relevantné listinné dôkazy, ktoré sú obsahom spisu, na ktoré v napadnutom rozsudku podrobne poukázal. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku a pritom presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o uznaní obžalovaného Z. K. za vinného z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého

dokazovania, a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako okresný súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal okresný súd, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktorými bolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že sa žalovaný skutok stal a že ho spáchal obžalovaný. Odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam nepovažoval preto za dôvodné a neakceptoval ich.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného, tak toto smeruje najmä do iného hodnotenia dôkazov ako ich vyhodnotil okresný súd. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd správne vyhodnotil dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a svoj záver o uznaní viny obžalovaného dostatočne zdôvodnil. Senát odvolacieho súdu zároveň dodáva, že aj keď z procesných dôvodov pre nedodržanie zásady kontradiktórnosti a práva obžalovaného na obhajobu nie je možné prihliadnuť na dve rekognície vykonané pred vznesením obvinenia, tak z vykonaných dôkazov je jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vina obžalovaného Z. K. v predmetnej trestnej veci dokázaná. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že okrem poškodeného, štyria priamy svedkovia vo svojich výpovediach, tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní zhodne popísali priebeh udalostí v inkriminovanom čase, pričom v spojení s rekogníciou svedka N. S. ako aj v spojení s jeho výpoveďou jednoznačne vyplýva, že predmetného skutku sa dopustil práve obžalovaný Z. K.. Svedok N. S. pri rekognícii jednoznačne opoznal osobu obžalovaného Z. K. a vo svojom výsluchu potvrdil, že počul ako páchateľ skutku šťve svojho psa na svedka Z. M. slovným vyjadrením: „ber si ho B.“. Odvolací súd zdôrazňuje, že obžalovaný Z. K. a svedok N. S. sa nepoznali a nikdy predtým sa nestretli, teda svedok N. S. nemal odkiaľ pred inkriminovaným obdobím poznať meno psa obžalovaného. Dozvedel sa ho práve v inkriminovanom čase.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného zhodne s obžalobným návrhom ako prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na skutkovom základe napadnutého rozsudku, pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku. V podrobnostiach preto len poukazuje na vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnomu posúdeniu konania obžalovaného, s ktorými sa stotožnil.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výroku o určení druhu trestu a jeho výmere. Nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody uložený obžalovanému takmer na samej dolnej hranici vo výmere 15 mesiacov (po úprave trestnej sadzby vyplývajúcej z ustanovenia § 364 ods. 1 Tr. zák. pri prevahe priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami a zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu na 1 rok; zákonom upravená sadzba podľa ktorej okresný súd ukladal obžalovanému trest predstavuje výmeru 1 rok až 3 roky), pri správnom nezistení ani jednej poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 Tr. zák. a správnom zistení dvoch priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. a podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaných trestných činov, zistené priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Keďže sa obžalovaný Z. K. dopustil predmetnej trestnej činnosti počas plynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, v súlade s ustanovením § 49 ods. 2 Tr. zák. nebolo možné na obžalovaného pôsobiť podmieneným trestom odňatia slobody. Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu uloženého trestu odňatia slobody, preto ani odvolacie námietky obžalovaného nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že vecne správny a v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. je aj výrok napadnutého rozsudku o zaradení obžalovaného Z. K. na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich

rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Rovnako správny je výrok napadnutého rozsudku okresného súdu o náhrade škody, ktorým okresný súd zaviazal obžalovaného v súlade s ustanovením § 287 ods. 1 Tr. zák. k povinnosti nahradiť poškodenému F. M. škodu vo výške 420,- Eur, nakoľko poškodený F. M. si v rámci tzv. adhézneho konania uplatnil nárok na náhradu škody riadne a včas.

Z hľadiska doteraz uvedených dôvodov je zrejmé, že odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky obžalovaného za opodstatnené, nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo výrokoch o vine, o treste a náhrade škody v prospech obžalovaného na podklade jeho odvolania, a preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.